

og at lukke øjnene for det, og derfor mener vi, at det er nødvendigt at have nogle klausuler om det.

Hele den diskussion, som vi i det kommende halve eller hele år skal have, handler jo dybest set om Europas sikkerhed. Og vi kan enten vælge den stabile vej, den vej, der har vist sig succesrig i Vesteuropa, og som en lang række øst- og centraleuropæiske lande søger, nemlig vejen via EU, eller vi kan vælge chancesejlsden, som vil betyde et stop for udviklingen, og som vil rulle Europa tilbage til den tilstand, som vi kendte før de to verdenskrige: det Europa, hvor de store spillede bold med de små, og hvor der var ustabilitet og usikkerhed. Det er det valg, vi har.

Og så kan man godt være en romantisk drømmer som hr. Keld Albrechtsen og bygge alle mulige forskellige luftkasteller om, hvordan Europa kunne se ud, men kendsgerningen er, at det, der har vist sig at være virkningsfuldt, og det, som Øst- og Centraleuropa står i kø for at komme med i, og som er det eneste, der kan sikre europæisk stabilitet, er EU – et effektivt, fornyet, stabilt og udvidet EU med både politisk og økonomisk fremgang.

Det er det, det drejer sig om, og det er såmænd også det, vi vil nå.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Selv om jeg godt kunne have tænkt mig nogle andre besvarelser end dem, som statsministeren og udenrigsministeren har givet som indledning til dagens debat, vil jeg selvfølgelig alligevel på Dansk Folkepartis vegne sige tak for, at vi har fået et referat fra topmødet i Dublin.

Der har jo været mange gisninger om, hvad der ville foregå på Dublintopmøde nummer to, og der har jo også været mange forskellige signaler fra de forskellige lande. Og det betyder selvfølgelig, at der er mange bolde i luften både med direkte konsekvenser for regeringskonferencen og med konsekvenser for forhold uden for regeringskonferencen, og det er klart, at det også giver anledning til en række kommentarer fra Dansk Folkepartis side både om procedurerne og dermed rammerne for det arbejde, der foregår ikke blot her til lands, men også på regeringskonferencen, og om indholdet.

Jeg vil først vende mig til det proceduremæssige og rammerne, for under regeringskonferencen har vi jo oplevet det problem, at regeringen ikke er tvunget af Folketinget til at søge mandat til de udspil, som regeringen præsenterer for de

øvrige EU-lande på regeringskonferencen, og det vil sige, at der ikke er nogen garanti for, at regeringen har opbakning her i Folketinget til sin politik.

Og det er vel reelt udtryk for den borgfred, som vi også tidligere i debatten har været inde på, at ikke blot De Konservative, men også Venstre yder regeringen i EU-spørgsmålet, idet de har valgt en strategi, hvor de kan komme med gratisudtalelser, og hvor de kan stå her i Folketingssalen og klandre regeringen for de udspil, den kommer med over for de øvrige EU-lande, men hvor disse udtalelser har en meget uforpligtende karakter, for disse partier har nemlig sikret flertallet bag en beretning, der betyder, at regeringen ikke behøver at komme i Europa-udvalget for at få opbakning til sine udspil.

Men dermed har man jo også sat sig i en sådan position, at man har accepteret, at regeringen kan gøre, lige hvad den vil. Det har vi jo set omkring beskæftigelsesudspillet, og vi har set det omkring miljøudspillet, hvor regeringen opererer med afgifter, som kan have fiskal karakter, og som V og K har kunnet tage afstand fra her i Folketingssalen, uden at det har nogen som helst konsekvenser for regeringens udspil.

Set med Dansk Folkepartis øjne er det ærgerligt, at det er kommet dertil, og det er også ærgerligt fra et demokratisk synspunkt, for det er afgørende, at regeringen bliver sendt af sted med noget, som i det mindste et flertal her i Folketinget kan acceptere og stå bag og støtte. Men endnu bedre havde det selvfølgelig været, hvis det havde været sådan, at udspillene havde haft befolkningens opbakning, hvad vi ikke tror er tilfældet.

Og når regeringskonferencen så er slut, er der jo også en række procedurer, og her har det selvfølgelig været afgørende for Dansk Folkeparti at forsøge at få tilsagn om en demokratisk ratifikation af det resultat, der måtte komme ud af afstemningen, for vi har jo set den forskel, der er mellem befolkningens og Folketingets opbakning til en øget EU-integration, og derfor er det fra et demokratisk synspunkt vigtigt klart og tydeligt fra Folketingets side at sige til befolkningen, at der kommer en folkeafstemning om regeringskonferencens resultat, at den kan regne med, at det er den, der træffer afgørelsen om, hvor langt man skal gå med EU-integrationen, og ikke politikerne alene.

Derfor har det også været ærgerligt at konstatere, hvordan debatten om det spørgsmål har været, og jeg føler faktisk, at det, der er sket i